SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 4. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 17 Febr. 1906. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 26:e Årg.

Magna Lykseth-Schjerven.

Bland kgl. operans artister intager den sångerska, hvars porträtt illustrerar detta vårt nummer, en framstående plats. Jemte fru Östberg har hon på senare år innehaft de förnämsta partierna inom sopranfacket och detta med en framgång som vunnit erkännande af såväl publik som kritik. Då denna tidning har till en af sina uppgifter att redogöra för verksamheten vid vår första lyriska scen och uppmärksamma dess mera framstående artister, så ligger det nära till hands att nu framhålla den i fråga varande konstnärinnan af den särskilda anledning att hon under närmaste tiden kommer att framträda i en ny maktpåliggande rol såsom Rachel i »Judinnan». Vi vilja då kasta en återblick på fru Lykseth-Schjervens verksamhet vid vår operascen med följande biografiska teckning.

Magna Lykseth är född i Kristiania 1874. Sina sångstudier begynte hon vid musikkonservatoriet derstädes under ledning af den utmärkta sångerskan, fru Basilier-Magelsen, som man här i Stockholm har i angenämt minne, när hon i början af 1870-talet, då fröken Ida Basilier, från sitt finska fädernesland kom hit och debuterade på kgl. operan, der hon sedan 1872—74 var engagerad. Sällan har man der fått höra en sådan ypperlig koloratur som hennes t. ex. Philines i »Mignon» och Rosinas i »Barberaren», i hvilken rol hon senast lät höra sig som gäst för jemt trettio år sedan. Fröken Lykseth hade således med all säkerhet en god ledning vid början af sina sångstudier. Efter dessas afslutande tog sångerskan engagement vid Lombergs operasällskap, som 1898—99 flerstädes i Sverige gaf operaföreställningar. Vid dessa uppträdde fröken Lykseth som *Leonora* i »Trubaduren», *Elvira* i »Ernani», *Zerlina* i »Fra Diavolo», *Margareta* i »Faust», *Violetta* i »Den Vilseförda» o. s. v. Bland andra som tillhörde Lombergska sällskapet må nämnas frk Mathilda Keyser och hr Åke Wallgren. Utom nämnda operor finna vi på turnéens spellista dessa år »Carmen», »Mignon», »Cavalleria rusticana», »Pajazzo», »Konung för en dag», »Regementets dotter», »Romeo och Julia», »Rigoletto», Hallströms »Per Svinaherde» och till slut äfven »Geishan» — en ganska ståtlig repertoar, men också hade hr Lomberg derför äfven engagerat några utländska artister af båda könen. Att icke fröken Lykseth medverkade i alla dessa operor är sjelfklart, men helt säkert gaf henne denna mångsidiga repertoar en öfning och erfarenhet, som kom henne sedan för hennes konstnärliga utveckling till godo.

Magna Lykseth-Schjerven.

Den 4 jan. 1901 gjorde fröken Lykseth sin första debut på Stockholmsoperan såsom *Santuzza* i »På Sicilien». Vid omnämnandet af denna lyckade debut yttrade vi, att hon var i besittning af en välljudande, stark och i höjden mäktig stämma. Såsom *Margareta* i »Faust» gjordes den andra debuten i april samma år och den tredje i oktober med *Elsa* i »Lohengrin». Vårt omdöme hade då följande lydelse: »Denna ungdomliga Elsa, med framstående egenskaper af rätt voluminös stämma, behaglig apparition och scenvan dramatisk förmåga, gjorde det bästa intryck och väckte publikens oförställda bifall i hög grad, — debuten blef en framgång, som måste leda till engagement.» Sådant erhöll hon ock samma höst. I nya roller uppträdde hon följande år såsom *Adalgisa* i »Norma» och *Brynhilda* i »Valkyrian», der hon dock hade en farlig medtäflarinna i fru Jungstedt; år 1903 såsom *Micaela* i »Carmen» och *Donna Anna* i »Don Juan», 1904 på vårterminen som *Mathilda* i »Wilhelm Tell» och *Senta* i »Den flygande Holländaren».

På sommaren sistnämnda år ingick fröken Lykseth äktenskap med en handelsvärlden tillhörande landsman, och under namnet Lykseth-Schjerven har hon sedan fortsatt sin verksamhet vid operan. På

hösten 1904 skördade hon en ny stor framgång såsom *Aida* och efterträdde den då på turné frånvarande fru Östberg som *Agatha* i »Friskytten» och *Elisabeth* i »Tannhäuser». Nya roller har hon vidare haft som *Philine* i »Mignon», *Grefvinnan* i »Figaros bröllop» och senast som *Brynhilda* i »Sigfrid». Äfven vid operakonserter har konstnärinnan fått tillfälle att medverka och utom sina uppträdanden i Sverige gifvit konserter i Kristiania och Köpenhamn.

Ur Mozarts bref.

Såsom grundval till en persons karaktäristik utgör hans egna yttranden ett väsentligt inlägg, och märkliga personers utgifna brefsamlingar bilda i det hänseendet en viktig urkund. Af Mozart eger man också förvarade åtskilliga bref, hvaraf en samling af L. Nohl utgifvits i Tyskland. Några utdrag derur må med anledning af Mozartsjubileet och som supplement till våra uppsatser i föregående numret om honom här anföras.

Paris 1 maj 1778.

... Utan minsta underrättelse gingo 8 dagar förbi; de hade redan för 8 dagar sedan kallat mig och alltså höll jag mitt ord och kom. Då måste jag vänta en half timme i ett iskallt stort rum utan kamin. Slutligen kom D. (duchesse de) Chabot och bad mig med största höflighet att slå mig ned vid klaveret. Jag sade, att jag hjärtligt gerna ville spela, men nu var det omöjligt, emedan jag af köld icke hade någon känsel i mina fingrar, hon måste åtminstone föra mig in i ett rum, der det fans en uppeldad kamin. »O, oui Monsieur, vous avez raison!» det var allt hvad hon svarade, sedan satte hon sig ned och började en stund att rita i sällskap med några herrar, som sutto rundt omkring ett stort bord; derpå hade jag den äran att få vänta en hel timme. Fönster och dörrar stodo öppna; icke allenast mina händer utan fötterna och hela kroppen voro genomkylda och jag kände äfven ondt i hufvudet. Der var alltså altum silentium och jag visste ej hvad jag skulle taga mig till af köld, hufvudvärk och tråkighet. Flere gånger tänkte jag på att gå min väg. Slutligen för att göra slut på saken satte jag mig ned att spela på det miserabla pianofortet. Harmligast var emellertid, att Madame och herrarne intet ögonblick upphörde med sin ritning och att jag sålunda fick sitta och spela för stolar, bord och väggar.

Under så fadda omständigheter förlorade jag slutligen tålamodet, — jag började sålunda på med de Fischer-ska variationerna, spelade hälften af dem och steg upp. Då blef det en hop med eloger. Men jag sade, hvad som sägas kunde, nämligen att jag med detta klaveret ej kunde göra något som var heder värdt och att det vore mig mycket kärt om en annan dag kunde bestämmas, då ett bättre klaver stod mig till buds. Hon gaf likväl ej efter, jag måste vänta ännu en half timme till dess herrn sjelf kom. Då satte sig denne bredvid mig och hörde på med stor uppmärksamhet, och jag — jag glömde dervid all köld och hufvudvärk och spelade trots detta på det eländiga klaveret så som jag spelar när jag är vid godt lynne. Gif mig det bästa klaver på jorden, men folk till åhörare som ingenting förstå eller ej vilja förstå och som ej känna detsamma som jag själf, så är hela fröjden förlorad...

Paris 31 juli 1778.

... Jag skall nu göra allt för att här skaffa mig elever och förtjena så mycket pengar som möjligt. — Jag gör det nu i den ljufva förhoppning att snart en förändring skall inträffa. Ty det kan jag ej förneka utan måste bekänna, att jag skall bli glad, när jag blir fri härifrån. Att ge lektioner här är ingen lek, man tröttar rätt mycket ut sig dermed, och kan man ej ge många, så är inkomsten dålig. Tro inte att det är lättja — nej då! — men det strider alldeles mot mitt ingenium, min lifsuppgift. Ni vet ju att jag lefver i bara musik, — att jag hela dagen tänker derpå — spekulerar — studerar — öfverlägger. Nu är jag genom lefnadssättet här hindrad derifrån. Jag har visserligen några timmar lediga, men dessa få timmar äro mig mera nödvändiga för att hvila ut än användbara för arbete.

Angående en opera har jag redan talat derom. Jag kan ej annorlunda, jag måste skrifva en stor opera eller ingen. Skrifver jag bara en liten, så har jag ingenting för det; ty här är allting taxeradt. Har den då olyckan att icke behaga de dumma fransoserna så är allt förbi, då får jag ej skrifva någon mera, har ringa lön derför och mitt anseende lider skada. Men skrifver jag en stor opera, så är betalningen bättre, jag är i mitt fack, hvilket tillfredsställer mig, har större förhoppning att vinna bifall, emedan man i ett stort verk har mera tillfälle att förvärfva sig bifall...

München 27 dec. 1780.

... För det så kallade populära hys ingen fruktan, ty i min opera är musik för allt slags folk, undantagandes för långöron...

Det fordras mer ande för att frambringa det enkla i tonkonsten, än allt hvad förståndet mäktar sammansätta.

Novalis.

Konserthusfrågan.

Konserthus på Blasieholmen.

Konserthuskommittén hade d. 12 d:s sammanträde under öfverståthållaren Dicksons ordförandeskap. Kommittén beslöt att, sedan ett af arkitekten Boberg framlagdt förslag till konserthus på Östermalm af ekonomiska skäl befanns outförbart, sätta sig i förbindelse med Nobelstyrelsen för att erfara, om icke i den planerade Nobelbyggnaden, som är ämnad att uppföras på Kaptensudden, en sal, lämplig för konsertändamål, kan blifva tillgänglig.

I fråga om offentliga byggnader här i hufvudstaden tycks allt vara bakvändt: stenkolosser på Helgeandsholmen, embetshus i Kungsträdgården, rådhus långt bort på Kungsholmen, Konserthus ut på Djurgården! Att icke Operan och Dramatiska teatern flyttats utom staden är underligt! Att nu tala om detta konserthus, som är för hufvudstaden så behöfligt, är det ett nonsens att lägga ett sådant långt afsides från dess centrum. Det har ju visat sig att redan n. v. Östermalmsteatern varit för aflägsen för konsert- och teaterbesökare (Ett undantag är hr Ranfts operett-attraktion), och så vill man placera ett konserthus ännu längre från stadens centrum! Att tigga sig till konsertlokal i ett Nobel-hus är ett tarfligt förslag, som ej borde komma i fråga i landets hufvudstad. Ett konserthus bör vara sjelfständigt i och för ändamålet såsom sådant, detta icke uteslutande konsertsalarnes användande vid lediga tillfällen äfven för föreläsningar etc. Ett sådant hus bör också inrymma en större sal för stora konserter och en mindre för kammarmusik. Derom torde ej kunna tvistas. Dertill böra konsertsalar inrymmas i ett hus så beläget, att icke strax i dess närhet oväsen af ångbåtspipor, spårvagnsbuller och stor körtrafik förekommer.

Det finns en trakt, den centralaste man kan önska sig, för uppförande af ett konserthus, och denna är — Blasieholmen. Ja, man kan säga att det knappast fins här för närvarande någon annan, sedan riksdagen tagit Helgeandsholmen i besittning. Ett konserthus vid Blasieholmstorg vore idealet i afseende på lokal till sådant. Hit kommer nog ej några spårvagnar, trafiken under tiden för sjelfva konsertföreställningarne är obetydlig och hamnarne äro tillräckligt aflägsna att icke bullret från dem inverkar störande. Just nu erbjuder sig också ett tillfälle att här kunna få plats för ett konserthus. Utrikesministeriet skall ju, som det sagts, flyttas öfver till arffurstepalatset, och det har till och med blifvit ifrågasatt att då för Musikaliska akademiens utvidgning använda »en del af utrikesministerhotellet». Hvarför då icke använda hela tomten på så sätt, att ett konserthus på densamma sammanbygges med Musikaliska akademien. Genom Stallgatans utvidgning vid ett

sådant bygge kunna ingångar till konserthuset beredas såväl åt torget som åt gatan, likasom nu Musikaliska akademien eger sådana åt två håll.

Vederbörande borde väl i konstens intresse kunna understödja ett sådant förslag, och om ej man kan genom ett lotteri anskaffa medel till dess realiserande, borde det kunna, här som i Göteborg, finnas rika mäcenater som ville, om icke skänka penningar åtminstone teckna sig för aktier, om ett bolag för saken bildades. Måhända skulle, just med ett sådant läge, som här förordats, ett konserthus kunna gifva inkomster nog till skälig ränta på anläggningskostnaden.

Från Egypten.

Verdis »Aida» etc.

Kairo, 1 febr. 1906.

Jemväl i Faraonernas land, ej mindre än i Nord- och Syd-Amerika, dominerar den prolifika italienska operan, att ej tala om densammas triumfer i Paris, London, Lisboa, Madrid och Berlin samt Petersburg, Moskva, Odessa och Warschau, liksom det i sanning är underbart, hvilken otalig legion af lyriska artister på sångens vingar bär Italias namn öfver världen.

Vid undertecknads ankomst till *Kairo* i midten af förra månaden hade just ett franskt skådespelaresällskap med Coquelin cadet och m:me Méreno från »Théâtre Français» såsom »étoiles» å Kediviál-teatern lemnat rum för en öfvervägande italiensk opera-»stagione». Tyvärr är nämnda Thalia-tempel snart sagdt det enda i den egyptiska metropolen — en stad på c:a 600,000 inv. och den största i hela Afrika*) — med utrymme för knappast tusen personer, numera alldeles otillräckligt. Enär flertalet platser äro abonnerade, blir följden, ej allenast att det är ytterst svårt för en icke-abonnent att erhålla biljetter, utan äfven att hvarje pjes på sin höjd kan gifvas ett par gånger, ett förhållande, som naturligtvis måste föranleda ett alltför forceradt sceniskt arbete. I betraktande häraf voro de förekommande prestationerna så mycket mera erkännansvärda, och man kan ej annat än beklaga, att lokalpressen, trots den väl valda repertoaren, tolkad af unga, men redan rätt framstående förmågor samt några verkligt celebra artister, i allmänhet konsekvent tillät sig en rent af hänsynslös kritik med syfte att störta teaterns nuvarande »konsortium».

*) Oafsedt några medelmåttiga »music-halls» existerar här för öfrigt allenast ett ytterst tarftigt dylikt, stoltserande med intet mindre än det Verdiska namnet, samt den lilla s. k. sommarteatern i Ezbekijeparken, hvarest en ny, spaciösare operabyggnad antagligen om några år kommer till uppförande.

Vi hade först och främst här tillfälle att njuta af Verdis »*Aida*», komponerad på beställning af kediven Ismail till densammas invigning för ett trettiotal år sedan och icke förty vorden ett slags egyptisk nationalopera*). Den alldeles särskilda stämning, som låg i att höra denna vid sjelfva Nilens strand, förringades ingalunda af utförandet, utmärkt både i fråga om orkester, kör och solister. Titelpartiet interpreterades synnerligen vackert af en af Italiens f. n. bästa primadonnor *Giannina Russ* — tyska genom sitt äktenskap — den i undert:s italienska korrespondenser redan omnämnda, unga spanska sångerskan *Bianca Lavin* var en genom apparition, spel och sång högst anslående Amneris, den af oss i sammanhang med »Costanzis» i Roma senaste säsong omtalade *Luigi Lomgobardi* en ej ovärdig representant för Radamès. I den unge neapolitanske barytonisten *Pasquale Amato* hade Amonasro en ypperlig tolk, och den grekisk-egyptiska basisten *Constantin Nicoláy* var en ej allenast med hänsyn till sin typiska maskering särdeles lyckad öfverstepräst. Jemväl den präktiga uppsättningen förtjenar en »mention honorable».

Åt hjeltinnorna i *Verdis* »Traviata», *Puccinis* »Tosca» och *Giordanos* »Fedora» äfvensom i den grekiske tonsättaren *Linadinos* strax före undert:s afresa f. f. g. uppförda samt af kritiken utomordentligt sympatiskt bedömda opera »La Dogaressa» har *Gemma Bellincioni* förlänat intresset af sin dramatiskt och musikaliskt öfverlägsna framställningskonst. Dessutom har, allt under en tidrymd af två veckor, bjudits på *Wagners* »Tannhäuser», tyvärr alldeles otillräckligt inöfvad och, särskildt beträffande *Longobardi* i titelrollen, betydligt ojemnt återgifven, men med lofvärda framställningar af Elisabeth-*Russ* och Wolfram-*Amato* samt *Donizettis* »Favorita» och *Saint-Saëns'* »Sansone & Dalila», der fr. *Lavin*, oafsedt en viss benägenhet att forcera sin härliga stämma, glänst i de kvinliga hufvudrollerna, framför allt i den senare, i sin illustre komponists närvaro representerade operan.

Sist, icke minst, må med erkännande framhållas; jemte sällskapets förträfflige kapellmästare *Giovanni Zuccáni*, dess sceniska direktör, »cav». *Gianoli* — broder till den äfven detsamma tillhörige, briljante basbuffon**) — hvilken sedan flera år tillbaka i Egypten sträfva att fullfölja den italienska operans nobla och ärorika traditioner.

*) Såsom prof på »Aidas» popularitet härstädes må anföras, att texten, öfversatt till arabiskan — ehuru utan Verdis musik — utgör en mycket gouterad folkpjes.

**) Se Sv. Musiktidn. 1906, n:o 1.

Anteros.

I musikrevyn från Italien. II. Sv. Musikt. N:o 2, ha genom otydlighet i manuskriptet några fel särdeles i afseende på de främmande namnen influtit, hvilka förf. begärt få rättade sålunda:

Sid. 13, sp. 3, r. 18 uppifr. bör stå efter Italo: *Montemezzi;* r. 29 står *Virgelios*, läs: *Virgilios;* r. 32 står *Schiarazzi*, läs: *Schiavazzi;* r. 2 ndfr. står: *Guecchi*, läs: *Gnecchi;* Sid. 14 i noten står: »demoiselle», läs: »mademoiselle», (fröken).

Musikbref från Göteborg.

Af andra musiknöjen, än Orkesterföreningen bjudit, må under januari månad nämnas:

Fröken *Karin Lindholms* konsert i Handelsinstitutets sal den 15 januari, under medverkan af fröken Mathilda Bohle och herr Adolf Cords. Fröken Lindholm får anses som en verkligen lofvande ung sångerska. Hon har nu senast vid Orkesterföreningens Mozartkonsert visat, att hon kan tillfredsställa ganska höga anspråk. Om hennes konsert i Handelsinstitutet ej aflopp så lyckligt, måste detta tillskrifvas tillfällig indisposition. Ty här fanns verkligen ur sångteknisk synpunkt flera anmärkningar att göra, framför allt mot det konstlade och egendomliga textuttalet. Emellertid ådagalade fröken L. i sitt föredrag af det omväxlande programmet intelligens och god karakteriseringsförmåga. Särskildt lyckligt tolkad blef Hugo Wolfs förtjusande »Er ist's».

Fröken Bohle skötte ackompanjemanget till samtliga sånger fint och vackert. Dessutom spelade hon tillsammans med violoncellisten, hr Cords, sonat A-dur af Beethoven. I denna sonat, enligt anmälarens mening en af den store mästarens minst intressanta kompositioner, dominerade pianostämman alltför mycket och spelet var äfven något kantigt och hårdt, isynnerhet i första satsen.

Herr Cords hade i denna komposition föga tillfälle att utveckla sin kända förmåga; men så tog han skadan rikligt igen i de båda sångerna med obligat-violoncell af Massenet och Leroux, der hans instrument formligen flödade af välljud och hans fina fasering på ett vackert sätt framträdde.

En ytterst intressant och njutningsrik afton var Musikföreningens andra kammarmusiksoaré den 19 jan. under medverkan af den berömda Brüsselkvartetten. Programmet utgjordes af Schumanns kvartett A-moll op. 41, Kvartett-Serenad, op. 61 af E. Jaques-Dalcroze samt Haydns kvartett D-dur op. 76. Brüsslarne torde väl nu stå främst på listan af berömda kvartetter; åtminstone har man svårt att tänka sig något mera fullödigt framförande af dessa tre härliga kvartetter än som denna afton kom dem till del. Såväl de olika instrumentens klangskönhet, de olika stämmornas ideala sidoordnande bredvid hvarandra och fullkom-

liga precision i spel och insatser som ock den intelligenta uppfattningen och korrekta utförandet af de olika kompositionerna torde vara utan anmärkning. Särdeles intressant var att göra bekanskap med Jaques-Dalcrozes kvartett, som utmärkte sig för mycken skönhet och många bizarra, effektfulla och roliga episoder, hvilket allt i det förträffliga utförandet kom till sin fulla rätt.

En tilldragelse, som nyligen timat och som är egnad att belysa arten af de anfall, som härvarande svenska orkestermusici rikta mot orkesterföreningens företag, torde förtjena att något omnämnas. I sin harm att ha blifvit slagna ur brädet af mera skickliga utländska kolleger, ha dessa herrar genom ett utskott, kalladt »Göteborgs svenska orkestermusicis specialkomiterade» hopsamlat ett antal af för kapellmästare Hammer mindre gynsamma uttalanden. Detta bedröfliga bevismateral för, att hr H. ej blott skulle vara mindre tillfredsställande som dirigent, utan äfven en mindre respektabel personlighet, ha dessa herrar icke tvekat att offentliggöra i en här utkommande tidskrift (redigerad af dir. A. O. Assar), kallad »Musiktidningen», fackorgan för svenska musici. Och hvaruti bestå dessa aktstycken, som tillmätts så stor betydelse, att man ansett sig böra på detta sätt gifva offentlighet åt densamma? Jo, i en *anonym* skrifvelse samt några utdrag ur ett par tidningar. Orkesterföreningens styrelse har naturligtvis ej dröjt att skaffa sig fullt tillfredsställande vederläggning af dessa fula beskyllningar, dels i skrifvelse till orkesterföreningens ordförande i Lausanne, der hr Hammer senast verkade som kapellmästare, dels i åtskilliga mycket lofordande kritiker öfver hr H. som dirigent, tagna ur ansedda facktidskrifter och undertecknade med namn, som ha stort anseende på musikkritikens område.

Dessa handlingar ha efter anhållan från orkesterföreningens styrelse intagits i »Musiktidningen» för den 10 januari. Samtidigt har emellertid ordföranden i »Göteborgs svenska orkestermusicis specialkomité», hr Emrik Sandell, gifvits tillfälle att yttra sig om värdet af de motbevis, orkesterföreningens styrelse framlagt i denna sak. Detta tillfälle har hr Sandell begagnat sig af för att bl. a. förklara, att det finnes ingen annan auktoritet för de svenska orkestermusikerna i Göteborg än deras egna öron. Efter hans egna hörselorgans vittnesbörd har han till och med skäl förmoda, att de af orkesterföreningen åberopade, för hr Hammer mycket fördelaktiga recensionerna (däribland ett par undertecknade af namn som Otto Lessmann och d:r Paul Ertel), »äro af personer, hvilkas musikaliska omdömesförmåga är, minst sagdt, tämligen begränsad, såväl musikaliskt som moraliskt». Detta lika oförsynta som naiva uttalande verkar högst komiskt. Såvida det verkligen är skrifvet på allvar, blottar det en betänklig brist på kännedom om, hur musikkritiken skötes i de tyska musikcentra. Saken i sin helhet skulle vara odeladt komisk, såvida man icke äfven måst tänka på medaljens frånsida, nämligen hur dessa herrar svenska musici i sin ifver att nedsvärta och motarbeta ett företag, som säkerligen med tiden kan blifva dem till ofantlig nytta, tillgripa hvilka medel som helst, utan tanke på, att de genom dylika oresonliga och föraktliga handlingar endast skada sin egen sak.

Undertecknad har ansett, att detta Göteborgsmusikernas osmakliga tilltag borde bli mera bekant, och har därför omnämnt detsamma, synnerligast som man samtidigt kunde servera den muntrande biten om den tyska musikkritikens anseende bland svenska fackmusici i Göteborg.

H—t.

FÖLJETONG.

En pianist hos sultanen.

Pianisten Donizetti (så hette han verkligen), hvilken i slutet af 1880-talet fick lemna den turkiske herskarens tjenst, berättar de mest komiska och underbara saker om sitt lif vid sultanens hof. Så t. ex. hörde det till hans åligganden att kl. 8 på morgonen begifva sig till det kejserliga palatset i stor uniform, när han skulle spela kl. 3 e. m. Han infördes i en praktfull sal, hvilken blott hade ett fel: att ingen menniska der fick sätta sig. Der fick han nu vänta i 7 à 8 timmar. Tid efter annan fick han underrättelse om hvad H. Majestät höll på att göra.

»H. Majestät lemnar just nu sängen». Musikern måste besvara detta vigtiga meddelande med en bugning.

»H. Majestät beger sig i badet». Åter en bugning.

»H. Majestät låter kläda på sig» ... »H. Majestät intar sitt morgonkaffe» o. s. v.

Nu för man in instrumentet, en kolossal och dyrbar flygel. Men golfvet är inlagdt med de dyrbaraste trädslag och skulle skadas, om man rullade det tunga instrumentet deröfver.

Man har derför afskrufvat pianots fem ben och låtit lika många slafvar träda i deras ställe. De knäböja liksom karyatider och uppbära orörliga det tunga instrumentet på sina ryggar.

»Men», vågar konstnärn anmärka, »det går icke an att spela på detta sätt; en af slafvarne är mindre än de andra». Man lägger en kudde under den mindre slafvens knä och uppmanar derefter musikern att börja sitt spel. Slutligen lyckas det honom att klargöra det moraliska skälet för sina betänkligheter. Nu påskrufvas åter benen på pianot, och i samma mån detta arbete fortgår lemnar den ene slafven efter den andre sin plats. Slutligen inträder sultanen och befaller konstnärn att spela. Denne ser sig om efter en stol. Förgäfves, ingen står att upptäcka! I sultanens närvaro får ingen dödlig sätta sig. Men hur i all verlden skall han kunna spela piano i stående ställning? Efter en stund förbarmar sig sultanen öfver konstnärn. En stol hemtas, och spelet börjas.

H. M. hör uppmärksamt på eller låtsar sig göra det, men då han märker, att äfven de närvarande finna stort nöje i musiken, såras hans fåfänga. Han befaller konstnärn att upphöra och sätter sig sjelf vid pianot. Nu uppstår ett allmänt bifallssorl, i synnerhet från den sida af salen, der evnuckerna stå. Dessa hafva nämligen en synnerlig förkärlek för falska toner, och på sådana blef det naturligtvis ingen brist, då den i musik och pianospel okunnige sjelfherrskaren med sina ovana händer ifrigt klinkade på klaverets tangenter. En storm af bifallsyttringar och bugningar från evnuckernas sida helsade den belåtne sjelfherrskaren, under det att den verklige herrskaren i tonernas verld, pianisten, förklarades — oduglig i sin konst.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern.

Febr. 3. Ivar Hallström: *Den förtrollade katten.*
4. *Vermländingarne* (matiné); kl. 7,30 e. m. Bizet: *Carmen.*
5. R. Wagner: *Tannhäuser.*
7. Saint-Saëns: *Simson och Delila.* (Delila: fru Jungstedt; Simson, Dagons öfverstepräst, Abimelek, en gammal hebré: hrr Nyblom, Wallgren, Söderman, Sellergren; förste och andre filistéen: hrr Ericson, Bröderman.)
8. R. Wagner: *Lohengrin.*
9. Puccini: *Tosca.*
10. *Vermländingarne.*
11. Mozart: *Don Juan.*
14. R. Wagner: *Den flygande Holländaren.* (Senta, Marit: fruar Lindberg, Claussen; Holländaren, Daland, Erik, styrmannen: hrr Forsell, Sellergren, Nyblom, Malm.)
16. Bizet: *Carmen.*
17. *3:e Symfonikonserten.* Beethoven: 1. Symfoni N:o 4, B-dur; 2. Violin-romanser i F och G dur (fröken Sigrid Lindberg); 3 Symfoni N:o 6, F-dur (Pastorale)

Östermalmsteatern.

Febr. 3—11. Joh. Strauss: *Läderlappen.*
11. *Vermländingarne* (matiné).
12—17. Ivan Caryll: *Hertiginnan af Danzig.* Operett i 3 akter

af Henry Hamilton. Fri öfversättning af E. Wallmark. (Cathérine Hübscher = »Sans-Gêne»: fru Meissner; Lisette; fröken Berentz; vicomte de Bethune, kapten Regnier, François Lefébre, Flageot, Gildon, Papillon: hrr Allum Ullman, Svensson, Ralf, Sernqvist, Ringvall. — Kejsarinnan Josephine, Caroline Murat, prinsessan af Borghese, Renée de Saint Mezard: fru Ringvall, fröken Grünberg, fru Rothgardt, fröken Falk; mr D'Allegre, Napoleon I: hrr Ullman, Bror Olsson).

Musikaliska Akademien.

Febr. 3. Signora Maria Labias afskedskonsert. Biträdande: hr Tor Aulin, fröken Märtha Ohlson.

6. Konsertföreningens 3:e abonnemangskonsert. Solister: fru D. Edling, hrr W. Stenhammar, Chr. Sandqvist. Dirigent hr Tor Aulin. 1. A. Hallén: »Sfärernas harmoni», symfon. dikt för ork.; 2. C. Franck: Variations symphoniques för piano och ork.; 3. L. Norman: Tre sånger med orkester; 4 H. Berlioz »Harold en Italie», symfoni för stor orkester med obligat Altviol.

13. Konsert af violin. Mischa Elman. Biträdande pianist. hr Louis Elgen.

Vetenskapsakademien.

Febr. 9, 12. Konserter af Prager-stråkkvartetten. Första kons.: 1. Mozart, G. dur-kvart. N:o 12; 2. Beethoven: Serenad, D-dur, för violin, viola och violoncell; 3. A. Dovrák: Kvartett, F-dur, op. 96 (amerikansk) — Andra kons: 1. Haydn: D-dur, N:o 35; 2. Beethoven: D-dur, op. 18 N:o 3; 3. A. Dvorák: Ess dur, op 51.

Operaföreställningarnas antal har i denna månad varit inskränkt derigenom, att teatern upplåtits åt Eleonora Duse med hennes italienska skådespelartrupp. Något nytt i operaväg har man sålunda ej derifrån att förmäla. »Don Juan» har efter Mozartsjubileet och i samma form gifvits ännu en gång. Regien har, som sagts, rörande denna nya uppsättning varit föremål för anmärkningar af våra musikkritiker härstädes, och regissören har besvarat dem med förklaring, att han vid uppsättningen stödt sig på Mozartsbiografen Ulibicheff. Denne spirituelle författare var emellertid känd som mycket ensidig Mozarts-entusiast och torde knappast gälla för obestridd auktoritet beträffande regien af Mozarts-operorna. Den nya uppsättningen af »Don Juan» är i mycket effektfull och antaglig, men synes oss äfven till en del vara onödigt och konstigt nyhetsmakeri. Ett och annat må här påpekas. Scenen i första akten, då Don Juan och Elvira först mötas, är en öppen plats, omgifven af byggnader och begränsad af en låg mur, bortom hvilken man ser Don Juans slott, folk rör sig i bakgrunden och bakom muren ha placerats ett par pojkar, som, föga behagligt, sprattla med benen i vädret. Dekorationen är för öfrigt väl stiliseradt brokig. Guvernörens staty framställes, märkvärdigt nog, först till häst, sedan till fots! Slutscenen, Don Juans supé, påminner med sina många småbord om ett kafé, och hvarför hans gästande många damer, sedan han gripits af spöket-guvernören, stannat kvar och vid hans aflägsnande springa fram och åter öfver scenen är svårt att förstå. Eget förefaller ock att Leporello framställes grå-hårig och skäggig, mera påminnande om Marcel i »Hugenotterna» än Don Juans listiga och rörliga hejduk. En ny scen var tillagd för att låta Donna Anna få sjunga den s. k. brefarian, vanligen utesluten. Fru Schjerven var ej rätt disponerad vid utförandet häraf, och denna nya scen lär ha vid följande föreställning utelemnats. Det förra slutet på operan med Don Juans supé i en liten intim damkrets och med Leporello som uppassare tyckes oss göra bättre verkan. Mera gripande verkar ock Don Juans häpnad när han går att släppa in guvernören och spökets inträdande derefter, likasom att guvernören alltjemt fasthåller Don Juan och aflägsnar sig med honom under det palatset står i lågor och alla flytt, då ock scenen med den döde Don Juan nedanför guvernörens staty på kyrkogården blifver rimligare.

Konsertrevy. Det återstår oss att nämna något om de under januari konserterande, för hvilkas konserter vi i förra numret saknade utrymme att redogöra. Emellertid ha vi förut genom biografiska redogörelser (frökn. Westerlind och Caponsacchi) gifvit begrepp om deras konstnärsskap och likaledes berömligt omnämnt den portugisiska violincellvirtuosen sign. Guilhermina Suggia. Våra inhemska konsertgifvares förmågor äro välbekanta. Frökn. Suggia och Caponsacchi synas båda visa mästerskapet som violoncellister. Den sistnämnda lät blott en gång höra sig och i en för hennes spel mindre lämplig lokal. Vetenskapsakademien är för kammarmusiken och särskildt för violoncellen bättre. Fröken Suggias 3 konserter der (och en i Musik. Akad:s-orgelsal) bringade den unga behagliga konstnärinnan stora triumfer. Mera klangfullt, virtuosmessigt och smakfullt violoncellspel får man sällan höra. Skada att icke hennes konserter voro mera besökta. Vi redogöra här för hennes nummer på programmen. 1:a kons. R. Strauss, Sonat, D dur, op. 6; Dvorák: Konsert, H moll, op. 104; D. Popper: Konsert, E moll, op. 42; vidare: Bach: Sarabande, Svendsen: Romans, Piatti: Tarantella. — 2:a kons.: Beethoven: Sonat, A dur, op. 69 för violin o. piano; Jul. Klengel: Konsert, D moll, op. 20; Tschaikowsky: Variations sur un thème rococo; — 3:e kons. (orgelsalen): A. Rubinstein: Sonat för violoncell och piano; Saint-Saëns: Konsert, A moll; Massenet: Melodie; Herbert: Serenad; Piatti: Tarantella. — 4:e kons. Dvoráks konsert (se ofvan); Schumann; Larghetto; Popper: Spinnlied; Godard: Berceuse »Jocelyn», Klengel: Variationen. Den biträdande unge pianisten v. Roessel ackompanjerade väl och visade sig, särdeles i tekniskt hänseende, som god pianist i följande solonummer: Tschaikowsky: Variations och »Tendres reproches»; Liszt: »Heroide-Elegiaque» och »Rhapsodie espagnole», Moszkowsky: Danse espagnole, Bach-Saint Saëns: Gavotte. I ett Scherzo af Chopin och Rachmaninows poetiska »Prélude» kunde han ej ingjuta rätta andan.

Fröken Caponsacchi spelade, med hr Dan. Jeisler som ackompanjatör, Concerto (Allegro) H moll af Dvorák, Sonat af Locatelli (1693—1764) och en concerto af E. Moor, ett svårt, mosaikartadt och föga njutbart verk. Hr Jeisler biträdde som solist med Nocturne och Vals af Chopin samt Polonaise af Liszt, visande sig ega god teknik och musikalisk begåfning.

Signora Labia, som i våras hitkom från Ryssland, der hon var gift med en rysk officer, hvilken troligen omkommit under kriget med Japan, har, som bekant, flera gånger gästat på kgl. operan och gaf d 3 febr. en afskedskonsert på Musikaliska akademien. Hennes program upptog 2 sånger af Pergolese, en af Tschaikowsky (på ryska), sånger af Godard och Massenet, Trindelli (m. obligatviolin) och Bemberg, 3 canzone italiane samt Lennart Lundbergs »Sorg» (på svenska). Hr Tor Aulin biträdde med Sonat af Händel och två Fantasistycken af Sjögren samt i Trindelli-numret. Vid pianot medverkade fröken Märtha Ohlson. Signora Labia, som har en rätt behaglig och väl utbildad röst, blef lifligt hyllad af åhörarne.

Fröken Westerlind sjöng på sin konsert för en rätt talrik och på bifall ej njugg publik. I första numret, Aria ur »Samson och Dalila» var hon ej rätt disponerad, bättre lyckades hon med andra sånger, 4 af H. Wolf, 4 af Järnefelt samt sånger af Peterson-Berger, Stenhammar, Alfvén, Sjögren, Sibelius och Melartin. Hr Runnqvist biträdde med två violinnummer af Aulin och fröken M. Ohlson med ackompanjemang.

För Prager-kvartettens och Mischa Elmans, rikaste bifall framkallande, konserter skola vi sedan redogöra likasom för Konsertföreningens senaste samt sista Trio-soarén.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Vid uppförandet af Halévys opera »Judinnan» kommer Ra-

chel att utföras af fru Lykseth-Schjerven, Eleazar af hr Menzinsky, kardinal Brogni af herr Svedelius. (Härmed rättas den genom en rads uteslutning i förra numret felaktiga uppgiften om hr Svedelius såsom Eleazar).

Pianisten Anna Ulmgrens på grund af sjukdom uppskjutna konsert eger rum d. 20 d:s i Musikaliska akademiens stora sal. Fröken Ulmgrens porträtt med biografisk uppsats meddelades i vårt förra nummer.

Olli Suolahti är namnet på en ung finsk kantelespelare och folkvissångare, som på tisdag afton den 20 d:s ger konsert i Vetenskapsakademiens hörsal. Enligt kritiska omdömen från Helsingfors, Amerika och andra platser lär han behandla det urgamla finska nationalinstrumentet rent af virtuosmessigt samt dessutom vara i besittning af en behagligt klingande sångröst.

Grefvinnan Aina Mannerheim förbereder en konsert till måndagen den 26 dennes i Musikaliska akademiens stora sal.

Prager-stråkkvartetten — hrr Jiri Herold, Bohumil Broz, Oldrich Vávra och Max Skvor — reste d. 13 d:s till Karlstad, där konsert gafs redan på onsdagen i domkyrkan efter samma program som vid afskedskonserten i Stockholm (Haydn, Beethoven, Dvorák). Sedermera går turnéen till Norrköping, Linköping och Jönköping, hvarest konserter komma att gifvas den närmaste tiden. Den celebra kvartetten åtföljes på denna turné af sin impressario, dir. Eduard Gellin.

Schumannsafton gafs d. 14 febr. i K. F. U. M:s hörsal, anordnad af Borgarskolan i anledning deraf att det i år är 50 år efter kompositörens död. Efter ett inledningsföredrag om mästaren af d:r Valentin började musikafdelningen af fröken Astrid Berwald, hvilken spelade en del pianonummer med färdighet och särdeles god uppfattning. Fru Clary Morales utförde sånger med känslofullt föredrag, och löjtnant Percy Richards fick äfven för sin sång del af bifallet. Dr. Valentin skötte pianoackompanjemanget. Salen var, som vanligt, fullsatt.

Operasångaren Sven Nyblom har mottagit anbud om gästspel under nästkommande maj på kgl. teatern i Köpenhamn.

Fru Dagny Grunert, en ung dansk altsångerska, som i början af månaden med stor framgång debuterade på Kgl. teatern i Köpenhamn såsom Orfeus i Glucks liknämnda opera och äfven är känd som utmärkt konsertsångerska, ämnar d. 26 d:s ge konsert här i Stockholm. Hon har studerat sång hufvudsakligen i Paris och sjungit offentligt der och i London samt äfven i Göteborg och Kristiania.

Stockholms borgarskolas konsertkör har af Stockholms stadsfullmäktige tillerkänts ett anslag af 2,000 kr. för år 1906. Styrelsen har nu beslutat att för den första af dessa konserter, hvilken utsatts till söndagen den 25 februari, å programmet uppföra Andréas Halléns nya juloratorium jemte smärre tonsättningar af samme kompositör. Biljettpriset blir 25 öre. Konserterna komma att gifvas omväxlande i Musikaliska akademiens stora sal och någon af hufvudstadens kyrkor.

Kördirigent är d:r Valentin och biträdande dirigent direktör Viktor Wiklund.

Sigurd von Koch, den svenska komponisten, gaf i förra månaden en romansafton i Köpenhamn. Hans kompositoner behandlades välvilligt af kritiken, som tycker att hans romanser ha sin bästa egenskap i naturlig sångbarhet, men i den personliga uppfattningen sin svaga punkt. Fröken Beck tolkade dem med mycken bravur, så att äfven de mindre vällyckade togo sig bra ut och några t. o. m. måste ges dakapo.

Hr v. Koch ackompanjerade och spelade sjelf ett par egna pianostycken, som ej efterlämnade något vidare intryck.

En del af hans sånger har nyligen utkommit i Köpenhamn på W. Hansens förlag, hvarom nämndes i förra numret.

Eft ungdomsporträtt af Kristina Nilsson har genom amanuensen Erik Malmsten öfverlemnats till Musikhistoriska museet såsom gåfva af sterbhusdelegarne efter fru Amelie Malmsten härstädes. Porträttet, hvars stora intresse ligger deruti, att det är det äldsta porträtt som finnes af den verldsberömda sångerskan, är måladt i olja och är egentligen en kopia efter ett genom brand förkommet original. Det är icke signeradt, men uppges härröra från samma konstnärinna som hade målat originalbilden, nemligen Adelaide Valerius, sedermera friherrinna Leuhusen, den äfven såsom skicklig musiklärarinna kända, framstående målarinnan, hvilken, som bekant, var Kristina Nilssons första lärarinna i sång. Om sjelfva originalporträttet har grefvinnan de Casa Miranda berättat, att det målades då hon vid 16 à 17 års ålder vistades hos en familj Koch i Göteborg och att det sedan tillföll en af döttrarna i huset, hvilken öfverflyttade till Chicago, der porträttet förstördes vid den stora branden 1871. Emellertid lär den förevarande kopian vara fullkomligt lik originalmålningen, efter hvad grefvinnan de Casa Miranda sjelf vitsordade vid sitt besök här förra året. Porträttet framställer bilden af den 17 åriga ungmön med ljust hår, klara blå ögon och iklädd en enkel, rödrutig klädning samt med fiolen under armen.

Malmö. En Mozartkonsert gafs den 27 jan. i Petri kyrka i Malmö af Syd svenska filharmoniska orkestern under ledning af kapellmästaren Andreas Hallén. Konserten hade vunnit en ganska liflig anslutning. Programmet upptog fyra af Mozarts förnämsta kompositioner, som alla erhöllo ett mycket förtjänstfullt utförande. Några sånger för tenorsolo sjöngos a hr Henry Jackson-Norrie. f

Sydsvenska filharmoniska orkestern skulle derefter gifva Mozartfester i ett flertal sydsvenska städer.

Från våra grannland.

Helsingfors. Jan. 8 — febr. 6. Af teatrarne här har Svenska teatern mest haft dramatisk repertoar men äfven gifvit »Norrgårdsfolket», den förut omnämnda folkpjesen med sång. På Runebergsdagen, d. 5 febr., gafs festföreställning med pjeser af skalden, samt sång af Akademiska sångföreningen. — Finska teatern har uppfört »Salome» af Oscar Wilde med musik af Erkki Melartin, som d. 8 jan. gaf, jämte uppförandet af nämnda pjes, en konsertafdelning, biträdd af filharmoniska orkestern samt solister. På Topeliedagen d. 14 jan. uppfördes der »Regina von Emmeritz». — Folkteatern har af musikpjeser bjudit på »Vermländingarne», Lilla helgonet» samt Topelius' »Prinsessan af Cypern» med musik af Pacius, en nyhet på denna scen. — Å Alexanderteatern har ett ryskt operettsällskap uppfört »Zigenarbaronen», »Sköna Helena» och »Cornevilles klockor».

Filharmoniska sällskapet har under denna tid gifvit sin 5, 6 och 7 symfonikonsert, den sista 7 februari. Den första hade följande program: 1. C. Franck: Symfoni, D moll; 2. Grieg: Lyrisk suite: 3. Pianokonsert (fru S. Davidoff); på den andra, vid Mozartsjubileet d. 27 jan., utfördes följande dennes verk: 1. Uvertyr till »Idomeneo»; 2. Adagio för violin (hr Carl Lindelöf); 3. Pianokonsert, D moll (hr Carl Ekman); 4. Aria ur »Titus» (frk Ellen Beck) och 5. G moll-symfoni. Dagen derpå gaf sällskapet sin 8:de folkkonsert. Tredje symfonikonserten hade till solist den utmärkte violinisten Jacques Thibaud och programmet upptog: 1. Tschaikowsky: Symfoni N:o 5; 2. Lalo: Symphonie espagnole (mr Thibaud); 3. Rimsky-Korsakow: uvertyr »La grande Pâque russe». Hr Rob. Kajanus dirigerade äfven dessa symfonikonserter.

D. 10 jan. gafs konsert af baritonisten Oscar Kruskopf; d. 16 jan. gaf Sven Scholander en visafton med svenska, franska och Bellmans-sånger på programmet; d. 18 följde en »Frödingsafton»; d. 21 en »populär visafton» och d. 25 en »Almquist-afton». Maria Michai-

low, koloratursångerska från Mariateatern i Petersburg, konserterade här d. 19 och 21 jan. De populära konserterna i societetshuset, ett par gånger i veckan, ha fortfarande gifvits med hr Anton Sitt som dirigent.

Kristiania. Jan. 8 – febr. 7. Nationalteatern har under denna tid af pjeser med musik uppfört »Elverhöj» och »Den lille uskikkelige prinsessen», Fahlströms teater »Et folksagn» och Centralteatern »Madame Sherry». D. 13 gafs på Nationalteatern en symfonikonsert med biträde af hr Thorwald Lammers och teaterns orkester. Programmet upptog: 1. Rich. Strauss: »Tod und Verklärung», symfon. dikt; 2. Selmer: »Wunsch» (hr Lammers); 3. Alnæs: Symfoniska variationer; 4. Norska folkvisor (hr Lammers); 5. Saint-Saëns: »Suite algerienne».

D. 18 gafs konsert af pianisten Hilduc Hvistendahl, biträdd af frk Kaja Hansen och hr Backer-Lunde. D. 17 firade studentersångföreningen 60 årsjubileum i logens stora sal under hr O. A. Gröndahls direktion och med hr Lammers och Ingi Hedemark som solister. Programmet upptog »Lyset», universitetskantat af Bj. Björnson för soli, kör och orkester med musik af O. Winter-Hjelm. D. 27 jan. firades Mozart af Musikföreningen med en konsert, hvarvid biträdde fruar Lalla Wiborg Scott-Hansen och Clara Hultgreen samt hrr Hedemark, Halfdan Rode och Joh. Berg Hansen. Programmet upptog: 1. Jupitersymfonien; 2. Adagio ur klarinett-kvintetten; 3. Musik ur »Trollflöjten». D. 25 jan. gafs en kammarmusikkonsert af hr Arve Arvesen, biträdd af hr Eyvind Alnæs, O. Buschmann, Severin Svendsen och L. Halvorsen. Därvid utfördes: 1. Brahms: Adur-sonat för violin och piano; 2. Händel-Halvorsen: Passacaglia för violin och altviol; 3. Grieg: Stråkkvartett, G moll. D. 7 febr. gafs konsert af ett sångarpar Lobstein.

Köpenhamn. Jan. 6 — febr. 7. På Kgl. teatern har sedan vår sista redogörelse uppförts, af pjeser med musik: »Valkyrian», »Siegfrid» och »Ragnarök» samt »Don Juan» och »Aprilnarrerne». Öfriga teatrar ha haft dramatiska pjeser utom Fredriksbergs-teatern, som bjudit på operetten »Zigenarbaronen». Privat Kammermusikförening gaf 8 jan. konsert, med Kvartetter (C moll) af Beethoven och Haydn (Ess dur) samt sång på programmet. Brüsselkvartetten gaf d. 10 jan. konsert med biträde af pianisten frk Anna Schytte och sedan d. 23 ännu en med Beethoven-program. Om den svenska konserten af hrr Aulin, Alfvén, Forsell och Stenhammar d. 12 jan. ha vi förut talat; en 2:a sådan gafs af dem d. 20:de, och d. 26 bjöds här på en svensk konsert af hrr Aulin och Stenhammar samt frök. Valb. Svärdström. De svenska konstnärerna vunno stor succés, men de stora omkostnaderna gjorde den ekonomiska behållningen minimal. Vid Musikföreningens kammarmusik-konsert d. 20 jan. utfördes: Brahms: Klarinett-kvintett, sånger af Heise och stråkkvartett af Joh. Svendsen. D. 25 gaf Joh. Svendsen och det kgl. kapellet den 2:a symfonikonserten med biträde af den berömde pianisten Eugen d' Albert. Programmet upptog: 1. Hugo Wolf: »Penthesilea», symf. dikt; 2. Schubert-Liszt: Der Wanderer-fantasi (hr d' Albert); 3. Brahms: Symfoni N:o 2, D dur; Pianosoli af Chopin, Schubert-Liszt och Beethoven (hr d' Albert).

Den 27 jan. firade Ceciliaföreningen Mozartsjubileet med uppförandet af hans messa i C-moll och musik ur »Trollflöjten». Vid den 10:de Paläkonserten biträdde norske pianisten Karl Nissen, som sedan gaf en egen pianoafton. En sådan har äfven gifvits af Emilie Wilmar. D. 17 gafs romansafton af fru Dagmar Grunert, och Eugen d'Albert gaf före sin återresa en pianoafton d. 30 jan. — Dansk konsertforening gaf d. 29 jan. sin 2:a konsert med följande program: 1. Matthisen-Hansen: Pianotrio, F-dur; 2 a) Jac. Fabricius: 6 madrigaler för trestämmig damkör à capella (1:a gång); 2 b) Gustav Helsted: Dansmusik för damkör och piano, 4:händ. (1:a gång). Den 7 febr. gåfvo hrr Louis Glass och Georg Høeberg en kammarmusikafton med följande program: 1. Bach: Sonat A-dur; 2 Brahms Sonat, G-dur; 3. Beethoven: Kreutzersonaten.

Från andra land

Leipzig. Vid Winderstein-orkesterns 8:de Philharmoniska konsert d. 5 febr. uppträdde en spansk violinvirtuos, Joan Manén, hvars fenomenala teknik, rena och själfulla spel väckte den största entusiasm hos åhörarne.

Münchenfestspel 1906. På Prinzregententeatern i München komma under tiden från den 13 augusti till den 7 september 1906 sexton festföreställningar, upptagande Richard Wagners verk, att gå af stapeln, hvarvid fem gånger »Mästersångarne», tre gånger »Tannhäuser» och två gånger »Nibelungenringen» komma till utförande.

Dessutom skola gifvas sex Mozartföreställningar från den 2 till den 12 augusti.

Ett och annat från musikvärlden.

Sven Scholander i Leipzig. Då vår nu världsbekante »vis- och Bellmanssångare» i början af december konserterade i Leipzig — för fullt hus naturligtvis — skrefs om honom i »Die Signale» bl. a. följande: »Scholander är allt jemt den gamle, underbart friske, älskvärde, naive och inom ramen af sin konst så mångsidiga personligheten. Han hör ingalunda till varietén, dit mången fanatiker för »den höga konsten» vill förvisa honom; ty han förstår väl att ensam utfylla en aftons program och ej blott genom naiv friskhet och humor i alla möjliga nyanser, utan ock — att genom pathos i sitt föredrag eröfra hjärtan . . . På sin andra konsert gaf han för oss följande nyheter: den schlesiska folkvisan »Des Schneiders Jahretag och de tre svenska folkvisorna Mandom mod och *monken* män», »Och jungfrun gick åt *Kilan* samt »Per Svinaherde» (kursiveringen af de märkliga svenska orden af Red.).

En staty öfver J. P. E. Hartmann, den danske kompositören, som den 10 mars 1900 afled, 95 år gammal aftäcktes den 31 dec. i Köpenhamn. Bildstoden, som framställer Hartmann sittande i en stol och bläddrande i en notbok, är modellerad af den 82-årige bildhuggaren professor Saabye. Denne har redan förut huggit tre byster af den populäre tondiktaren, en till Glyptoteket, en till studentföreningen och en till kungliga teatern i Köpenhamn. Hartmann är på den nu färdiga statyn framställd, då han var omkring 70 år.

Den nya Jenny Lind kalla de engelska tidningarna en ung australisk sångerska vid namn *Amy Castles*, som i London väckt stort uppseende på en konsert genom sin härliga stämma. Denna lär ha samma timbre som miss Castles ryktbara landsmaninna Melbas röst, men skall vara af en varmare och uttrycksfullare art. Några tekniska brister, som vidlådde den, behöfde ännu bortarbetas, hvilket emellertid borde kunna gå ganska väl för sig, då den unga sångerskan ännu inte räknar 22 vårar. Huruvida den engelska musikkritikern är fullt tillförlitlig kan ju inte vara godt att veta, men det får väl framtiden utvisa.

Hvarjehanda.

Olika behof. Spontini, »Vestalens» kompositör, befann sig en gång på en fest och hade tagit på sig samtliga sina ordnar.

— »Ser du, sade en gammal musiker till en kollega, — så många ordnar Spontini hängt på sig? Mozart hade inte en enda orden.»

Spontini hörde detta och svarade: — »Käre vän, Mozart behöfde inga ordnar han!»

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **26:te** årgången. — *För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1906 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

OBS. Porträtt med biografier i ***N:o 1: Oskar Bolander. — A. M. Myrberg; — Signe Rappe; N:o 2: W. A. Mozart. — Sigrid Vesterlind. — Edouard Risler. N:o 3: Anna Ulmgren. — Marguerite Caponsacchi. — Mischa Elman.***

I. G. Malmsjö, Aktiebolag.

Pianofabrik.

FLYGLAR och PIANINON.

Högsta Kvalité. **Illustrerad priskurant sändes på begäran.**

Af senast ingångna uttalanden om våra instrument anföres:

(Öfversättning.)

Käre Herre!

Jag lyckönskar Eder på det uppriktigaste till Edra Pianinon och Flyglar. Jag finner dem ***i hvarje hänseende absolut förstklassiga!***

Lugano d. 4/11 05. **Ernesto Consolo.**

(Öfversättning).

Högt ärade Herre!

— — — — — — — — — Med nöje har jag spelat på Eder flygel, ***den är vacker*** (schön), ***spelsättet är mycket behagligt*** och önskar jag ***Eder förträffliga fabrik*** all möjlig framgång.

p. t. Göteborg den 28 jan. 06. Med utmärkt högaktning **Eugen d'Albert.**

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr öfv. gården.

Frans J. Huss.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

FLYGEL

(af Östlind & Almqvist) föga begagnad säljes, i anledning af dödsfall, till moderat pris. Högbergsgatan 40, I tr upp.

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

Organist-, kyrkosångare- och klockarebefattningen i Varnhems församling af Skaraborgs län

varder härmed förklarad till ansökan ledig inom 60 dagar, räknadt från den dag, denna annons första gången införts i Post- och Inrikes-Tidningar.

Lön: såsom organist m. m.: innehafvande af organistbostället 1/4 mtl. Sandtorp Sven Månsgård i Eggby församling,

såsom klockare; 100 kr. årligen,

såsom vaktmästare vid de De la Gardieska grafvarna: f. n. 200 kr. årligen som hyresbidrag, men, i den händelse församlingen skulle vid den s. k. Kyrkogatan uppföra föreslaget boningshus, i hyresbidragets ställe fri bostad.

Härjämte påpekas, att, sedan järnvägsstation blifvit förlagd helt nära kyrkan, antalet af dem, som besöka Varnhems klosterkyrka och de De la Gardieska grafkoren, i betydlig mån ökats.

Vederbörliga ansökningshandlingar insändas till kyrkorådet i Varnhems församling, adress: *Varnhem.*

Varnhem den 9 februari 1906.

Armand von Sydow.
Kyrkoherde.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Fr. J. Huss.* Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

INNEHÅLL:

Magna Lykseth-Schjerven (med porträtt). — Ur Mozarts bref. — Konserthusfrågan. Konserthus på Blasieholmen. — Från Egypten. Verdis »Aida» etc., Kairo d. 1 febr. 1906 af Anteros. — Musikbref från Göteborg af H-t. — Följetong: En pianist hos sultanen. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland samt från andra land. — Annonser.

Gustafson & Påhlsons Boktryckeri, Stockholm 1906.